

Yusuf İle Züleyha

— Ozan EFE · 29 Haziran 2014

Yakub'un on iki çocuđuna son
İki yaşında ana, ölünce garip
Amcası kızında İnase'ye kon
Sevgisine ki can ile muzdarip

Sevgi ve sevecen gösterisiyle
Babasına vermez, ođlu gibidir
Ölünceye değin, özverisiyle
Çabasına germez, elin dibidir

Mağrip şahı Taymus, kızı olası
Gördüğü düşünde, karasevdalı
Yüreğinden siner, yazı dolası
Dalın gülüşünde, güler zerdalı

Niyeti bellidir, Mısırdı sultan
Eski hale döner, güldür alında
Gelin olur ama kızarmaz altan
Sevgisine söner, kıldır balında

Düşüne girdiği de düşler görür
Güneşle ay on bir, yıldızı tapar
Babası yorunca, sessizlik sürür
Gördüğü düşünü, yoldaşı kapar

Sözleri açınca, kardeşler duyar
Götürürler taştan, kuyuya atar
Hırs kıskançlığını ayaza boyar
Üç günü üç gece, kayaya batar

Yolu geçen kervan, sulanasıya
Yusuf elden geçer, köle niyeti
Satmak ereğinden, dolanasıya
Köle pazarından, altın ziyneti

Güzelliđi duyan, söyleniyorsa
Aziz olan Kıtır karısı sultan
Cebine el koyan, peyleniyorsa
Servetinden verir, arıđa oltan

Köle de düşünde, adam olunca
Sarayın verse de, gözünde sıfır
Kıyım gülüşünde, kini dolunca
Engeli gerse de, durmaz misafir

Azizin yanında, görünce çılgın
Sultana anlatır, saldırdığından
Zindana anında, girince yıldıgın
Ü aylık bebeği, aldırdığından

Azize şöyle der: elinden yırtık
Yusufun önünden ise suçlu bu
Öyle arkasında, kalmışsa pırtık
Sevdası yönünden, yıkılır tabu

Kıtır düşününce, Yusuf haklıdır
Kimseciđi bilmez, halkı uydurur
Dedikodu saysa da hak saklıdır
Temmuza sıcağı, adam buydurur

Kadınlara yemek vermeden önce
Zindanda gösterir ođlan güzeldir
Ballı böreklidir, sermeden günce
Dudaklar kabartan köle özeldir

Başın belasından, kurtuluşudur
Güzelliđin tacı solgun bir çiek
Pişmanlık içinde, dert oluşudur
Geceleri görür, olgun bir böcek

Sultanın gördüğü bereket düşü
Yorulduđunda ki yedi yıl kıtlık
Zindanlar dar olur, aziz gülüşü
Kocası ölünce, masum bir ıtlık

Züleyhadır acı, güzelden çirkin
Eller mi kaldırmış, diller duada
Sarayın güzeli, gazelden sirkin
Gönlünü çaldırmış, yalnızı ada

Ozan efem durur, biter efsane
Canalıcı sunar, elmayı koklar
Ne bana kalırdı dünya ne sana
Bir anında varı, bir anı yoklar

280614ankara

Kaynak:Kemal Paşazade Yusuf u Züleyha mesnevisi